

azt most ebben a kiadványban megismételtük, kiegészítve a 2010-es névsorral. Döbbenet tapasztaltuk, hogy nemcsak a rendszerváltozás utáni létszámcsökkenések miatt van kevesebb tagunk, hanem a húsz évvel ezelőttiekből tízen örökre elmentek. Az ő nevüket is közöltük születési és halálozási évszámukkal együtt. Ezt rövid bibliográfia követi, s a kötet végén rövidítések jegyzéke található.

Az összesen 56 oldalas könyv terjedelmének mintegy fele fénykép a szervezet életéből, hazai és külföldi tanulmányutakról, a megyében működő könyvtárak életének eseményeiről. Arra törekedtünk, hogy úgy válogassuk össze a képeket, hogy minél több tagtársunk, kollégánk szerepeljen rajta. Azt is szem előtt tartottuk, hogy a kezdetekről, az alapítókról is legyenek fotók. Azt tapasztaltuk a könyv megjelenése óta, hogy elsőként a képeket nézegetik az érdeklődők; az időutazást pedig az is mutatja, hogy előbb csak fekete-fehér képek szerepelnek, majd a színes, mozgalmassabb fotók. A 300 példányban megjelent könyvből minden megyei szervezeti tag kapott, s a köteles példányon túl jutott példány könyvtáraknak, sőt maradt még az új belépőknek is.

(Magyar Könyvtárosok Egyesülete Fejér Megyei Szervezet, 1970–2010. Összeáll. Hegedűs Éva. Székesfehérvár: MKE Fejér Megyei Szervezet, 2010. 56 p.)

Beniczky Péterné

BOBCATSSS-szimpózium Szombathelyen

A BOBCATSSS-konferencia a könyvtáros és információs szakemberek olyan, évente megrendezett nemzetközi találkozója, amely a könyvtár- és információtudomány területén felmerülő aktuális kérdésekkel foglalkozik. Az EUCLID (European Association for Library and Information Education and Research) támogatásával létrejött esemény sajátossága, hogy mind a megvalósításában, mind a szervezésében kiemelkedő szerep jut a könyvtár szakos hallgatónak. A hallgatók amellett, hogy koordinálják az előadások, kerekasztal-beszélgetések, workshopok menetét, mint előadók is részt vesznek rajtuk. Természetesen a nemzetközi jelleg miatt az előadások, a különböző bemutatók, hozzászólások nyelve az angol. Ez azonban csak a konferencia hivatalos nyelve, mivel a világ minden részéről érkeznek a résztvevők, a kultúrák, nyelvek sokféleségének találkozására is lehetőség nyílik, és nem kizárólag angolul lehet kommunikálni a különböző nemzetek diákjaival. Kiváló lehetőség ez akár a nyelvtanulásra, akár a nemzetközi kapcsolatok kiépítésére is a szakmai eszmecsere hozadékán felül.

A konferenciasorozat megrendezésének kezdetei 1993-ig nyúlnak vissza, amikor is a kezdeményező egyetemi városok – angol nyelvű – kezdőbetűiből (Budapest, Oslo, Barcelona, Copenhagen, Amszterdam, Tampere, Stuttgart, Szombathely, Sheffield) megszületett a BOBCATSSS név. Ezt követően minden évben Európa más-más országának egy-egy egyetemvárosa adott otthont a rendezvénysorozat ak-

tuális eseményének, ahol a helyi diákok és a következő év házigazdái segédkeztek a szervezésben.

Az idei évben (2011. január–február fordulóján) a Nyugat-magyarországi Egyetem Savaria Egyetemi Központ Könyvtár- és Információtudományi Tanszékét érte az a megtiszteltetés, hogy a kismartoni Fachhochschule Burgenland és az Oslo University College könyvtár- és információtudomány szakos hallgatóival együttműködésben Szombathelyen rendezhette meg ezt a színvonalas eseményt. A *BOB-CATSSS 2011 Szombathely* szimpózium fő témája: *Finding new ways*, vagyis a könyvtárak, az információ- és tudásközpontok jövőjének vizsgálata, az új lehetőségek, módszerek, alkalmazott technikák bemutatása, az új felhasználói csoportok igényeinek megismerése volt, természetesen előadásokon, workshopokon és poszterbemutatókon keresztül. Ezenkívül kitüntetett figyelmet kapott az új, mobiltechnológián alapuló könyvtári szolgáltatások bemutatása, a különböző infokommunikációs szolgáltató cégekkel való együttműködés lehetőségeinek feltárása.

A Pécsi Tudományegyetem képviselőjében hárman pályáztunk a konferencián való részvételre közös tanulmányunkkal, amelynek címe: *Integrating libraries – integrating the community. Case study ont the regional knowledge centre of Pecs*. A válaszra való várakozás napjai izgalommal teltek, a határidő lejárta után szinte minden nap vártuk az e-mail érkezését, amelyben – reményeink szerint – tájékoztatnak minket arról, hogy előadásunkkal bejutottunk a várhatóan több száz résztvevő közé. Végül pedig – nem is számítva semmire – egy hosszú nap után hazaérve, megnyitva e-mail fiókunkat, ott volt a várva várt levél, amelyben az állt, hogy tanulmányunk bekerült a nagy előadások közé. Tudtuk azonban, hogy a munka ekkor még közel sem ért véget, hiszen az esemény nagyságára, színvonalára tekintettel nem akartunk szégyent hozni egyetemünkre, így teljes erőbedobással, az időt nem sajnálva álltunk neki a prezentáció elkészítésének, az előadás begyakorlásának, az esetleges kérdésekre való felkészülésnek. Azonban az előkészületek közben sem feledkeztünk el arról, hogy ez a lehetőség nemcsak szakmai szempontból jelent sokat, hanem az ismerkedés, a szakmai, személyes kapcsolatépítés terén is. Így számoltuk vissza tehát a napokat, s az utolsó este várakozással teli izgalommal fekdűtünk le. A másnap hajnal azonban korán elérkezett, szinte úgy tűnt, egy szemhunyást sem aludtunk. Vonatunk hajnali 5 órakor gördült ki a pécsi vasútállomásról, közel ötórás út volt előttünk, de fáradtságnak még csak szikrája sem látszott rajtunk. Az út során szinte végig arról beszélgettünk, vajon milyen lesz a város, milyenek lesznek az emberek, milyen érzés lesz egy ilyen nagy nemzetközi eseményen előadóként részt venni.

Érkezésünk kalandosra sikerült. Miután leszálltunk a vonatról „ismerd meg kis hazánkat” játékot játszottunk: úgy döntöttünk, térkép alapján eltájékozódunk – bár a helyiek minden bizonnyal készséggel útba igazítottak volna csomagokkal jól megpakolt diákokat –, ugyanis szeretjük a kihívásokat. Így az ébredező város utcáin kóborolva, közel fél óras séta után örömmel konstatáltuk egy hatalmas épület előtt – szinte már lerogyva csomagjainkra –, hogy megérkeztünk a szállásra. Terveink szerint először is az éppen aktuális fűtőtestekre tapadva szerettük volna felmelegíteni elgémberedett végtagjainkat, mert az időjárás úgy döntött, érkezésünk öröme átvált mínuszokba, s egy kis hóval ajándékoz meg minket. Ez nagyjából sikerült is, immáron testünket és lelkünket is felmelegítve elindultunk megkeresni a nyitó ceremónia helyszínét. Miközben kerestük az egyetem megfelelő épületét

– A, B, C, D... most akkor mit is mondlak, melyik? – szerencsénkre belebotlottunk egy külföldről érkező diákcsoportba, amelynek a vezetője tudta, mit-merre találunk, így őket követve végül is eljutottunk – időben – az ünnepség helyszínére. Mivel ez idő alatt sikerült ismét teljesen átfagynunk, a regisztráció után úgy döntöttünk, az igényesen megterített és nagyon is hívogatóan teli büféasztal felé vesszük utunkat, s pár pogácsa, valamint forró tea kíséretében beülünk a konferenciát megnyitó előadásra. A regisztráció során minden résztvevő kapott egy BOBCATSSS feliratú fehér szatyrot, amely teli volt promóciós ajándékokkal, amelyekhez részletes programfüzetet is mellékeltek. A nap folyamán ez a fehér szatyor szinte a névjegyünké vált. A városlakók sokszor hangot adtak meglepetésüknek, hogy mindenhol „fehér szatyrosokat” látnak.

Vitaindító beszélgetésként Szabó T. Anna költő, valamint Dragomán György író és műfordító folytatott diskurzust az e-könyvek kontra papír alapú könyvek használatáról. Beszélgetésük szakmai szempontból nézve is érdekes és szemléletes volt. Kiemelendő, annak ellenére, hogy házaspárról beszélünk, véleményük sokszor eltért egymástól, mégis nagyon jól megfért egymás mellett. Rövid szünet után Ragnar Audunson – az Oslói Egyetem professzora – tartotta meg bevezető előadását, ezzel hivatalosan is megnyitva a szimpóziumot.

A szakmai után következett a kulturális megnyitó, ennek keretében színvonalas és igen szórakoztató produkciókat láthattunk, hallhattunk: ének- és fuvola előadást, néptánc csoport bemutatóját, az utóbbit a külföldi vendégek különösen élvezték.

A megnyitót követő ebéd után megkezdődtek a szakmai előadások. Három szekcióban zajlottak a programok. Az előadások igen sokszínűek voltak, a szakma szinte minden fontos területét érintették, így nehezen tudtuk eldönteni, melyikre is ülünk be. Végül azt a taktikát választottuk, hogy cím alapján előre kinéztük, mi is az, ami legjobban érdekelt minket, s ingáztunk a termék között. Az előadások természetesen angolul folytak, az előadóktól is angolul lehetett kérdezni.

Az első előadás, amit a konferencián meghallgattunk – s ami pontosan emiatt maradandó élményt nyújtott – *A Survey on High School Students' Facebook Usage and Book Reading Frequencies* címet viselte. Az Ankarai Főiskola diákja mutatta be vizsgálatát a középiskolások facebook-használati, könyv olvasási szokásairól. Meglepő adatokat sorakoztatott egymás mellé. Már az előadás közben kezdett megfogalmazódni bennünk egy gondolatfolyam a hazai helyzet feltérképezésére, az előadást követően pedig meg is osztottuk egymással a felmerülő gondolatokat, kételyeket.

Az előadások közül számos foglalkozott a közösségi hálók témájával, s a napjainkban igen népszerű Facebook hatásával. Mivel minket is érdekelt ennek a tudományos háttere, ezért ezen a napon ilyen témájú előadásokra ültünk be. Bár a téma hasonló volt, mindegyik bemutató más-más szemszögből közelítette meg a nagyon is összetett kérdést.

A fokozott figyelem – mind az előadások tematikájára, mind magára a nyelvre – a nap végére oda vezetett, hogy alig vártuk, hogy rövid városnézés után a szálásra visszatérve kicsit kipihenjük magunkat, hiszen este még várt ránk a nagyszabású nyitó összejövetel, a *welcome dinner*. A vacsora során megismerkedtünk a magyar résztvevőkkel is, továbbá az este folyamán volt alkalmunk szót váltani más országok egyetemeiről érkezett hallgatókkal is. A vacsora kellemesen telt, s

egy pohár bor mellett jól esett beszélgetni szakmabeliekkel, természetesen nem kizárólag szakmai dolgokról.

A nap végén fáradtan ugyan, de a másnapot izgatottan várva – hiszen előadásunk aznapra volt kitűzve – tértünk vissza a kollégiumba, ahol a meleg szobában még egy kicsit beszélgettünk az aznap történetekről, majd rövid forgolódás és sa-rokszámlálás után el is aludtunk.

A második napon már minden gondolatunk a saját előadásunk körül forgott. A délelőtti programok szinte elrepültek. Kíváncsiságból beültünk egy workshopra is, amelyet horvát és litván egyetemisták rendeztek *Implementation of new technologies in public libraries: users vs. librarians: on Croatian and Latvian example* néven. A cím már önmagában megfogott minket, és a nagy létszámot tekintve – egy idő után ki kellett zárnunk az embereket – talán az egyik legsikeresebb workshop volt. Az előadás során egy interaktív játék bontakozott ki, amely még inkább elnyerte tetszésünket. Sok ismerőssel találkoztunk, akik folyamatosan biztattak minket. Persze ők már túl voltak a saját előadásukon. A kávészünetben egy kis energia levezetesként hajtóvadászat indult az ajándékokért. Aztán eljött a pillanat, hogy indulni kellett.

Korán ott voltunk a konferencia helyszínén. A pogácsafalatokat morzsolgatva néztük az óránkat, és számoltuk vissza a perceket. A szekciónk első előadói Ragnar Audunson és Tóth Máté voltak, akik a norvég *Bokelskere.no* és a magyar *Moly.hu* felhasználói körében készített kutatásukat mutatták be. A honlapok használóival készített vizsgálat érdekes eredményeket hozott. Például, hogy a magyar diákok inkább klasszikus irodalmat szeretnek olvasni, mint norvég társaik. A koronkénti összehasonlításnál kiderült, hogy nincs is nagy különbség a norvég és magyar olvasási szokások között. A nemenkénti elosztásnál egyértelművé vált, hogy a felhasználók többsége nő volt. Második előadónk Jason P. Rieger volt a *Motivations for Use of Online Social Network Site* című munkájával, és rögtön kérdéssel indította beszámolóját: Ki van fent a Facebook-on? A válasz szinte egyértelmű volt, mindenki. A papírmentes társadalom felé haladva egyre többen használnak web 2.0-ás alkalmazásokat, és az előadás elsődleges célja volt, hogy erre felhívja a figyelmet, főleg a könyvtárakét. Leginkább a gyorsan terjedő Online Social Network Sites technológiát állította a központba. Ahogy haladt az idő az izgatottság egyre csak fokozódott. Csak arra tudtunk koncentrálni, hogy minden rendben legyen a prezentációnkat illetően. A promóciós stresszlabdát szorongatva könnyebben repültek a percek. Végül eljött az a bizonyos pillanat, amelyre annyit készültünk. Jason mosolyogva leült a helyére, a moderátor pedig szólított minket. A mi előadásunk volt aznap az utolsó, későre járt, a hallgatóság tekintete már kissé fátyolos volt, de a teremben még szép számmal voltak.

A hangulatot az első percben sikerült feldobnunk, mert a hátul megbúvó emelvényen kis híján sikerült egy szertorna gyakorlatot bemutatni a szóbeli előadónknak. A hátraszálltót gyors reflexekkel könnyedén meg lehetett akadályozni, ám a közönség derült mosolygását nem. A következő pillanatban egy másik úriember a szó szoros értelmében kiesett a padból, így a jó hangulat mindkét részről meg volt alapozva. A hallgatóság tehát éberren figyelt, és kezdődhetett a pécsi tudásközpont bemutatása.

Előadónk a biztató tekintetek hatására már bátran mesélt az új intézményről. Prezentációnkat igyekeztünk szemléletesen elkészíteni, sok-sok képpel és egy vi-

deóval illusztráltuk mondandónkat. Az új, integrált könyvtár paramétereinek bemutatása után az új helyzetet körüllegő véleményeket vizsgáltuk. Bemutattuk a tudásközpont fogadtatását dolgozói, könyvtáros hallgatói, illetve olvasói szemmel. Az könyvtárhasználók tekintetében minden korcsoportot körüljártunk. Kíváncsiak voltunk a kérdezettek egyéni véleményén kívül az esetleges ötleteikre is. A tanulmányunk fejezetei alapján haladtunk, és igyekeztünk ügyesen összefoglalni kutatásunk eredményeit.

Az előadás sikert aratott, ezt bátran megjegyezhetjük. Sokan érdeklődtek, számos kérdést kaptunk, amelyekre igyekeztünk minden tekintetben kielégítő válaszokat adni. A pozitív fogadtatás, az elismerő tekintetek és gratulációk mindenért kárpótoltak minket. Az este további részében szinte szárnyaltunk, és nem lehetett letörölni arcunkról a mosolyt. A várva várt előadás örök és nagyon szép emlék maradt.

Talán a megkönnyebbülés – hogy túl voltunk az előadáson – vagy épp a fáradtság volt az oka, de az utolsó napunk nagyon gyorsan telt. Kíváncsiak voltunk a városra nappali fényben is. Így kihagyva a reggeli előadásokat, útnak indultunk a főtérré és a nevezetességek felkutatására. Meglepődve tapasztaltuk, hogy nem mi voltunk csupán azok a „bobcatssesek”, akik ugyannerre a döntésre jutottak. Folyamatosan összetalálkoztunk „fehér szatyros” ismerősökkel, majd a séta után a büfénél egymás elől kapkodtuk el a teafiltereket és a forróvizes tartályt.

Az ebédnél már érezhetően kevesebben voltunk. Sorra indultak haza a távoli helyekről érkező hallgatók és professzorok. Még utoljára beültünk két előadásra, ahol egy oslói és egy lettországi hallgató kutatásába nyerhetünk bepillantást.

Mire észbe kaptunk ott ültünk a záróceremónián. Először a szervezők búcsúztak, majd a „Father Bobcatsss”-ként elhíresült Ruud Bruyns tartotta meg beszédét. Ezen a ceremónián került sor Dragomán György játékának az eredményhirdetésére is, amelyen Father Bobcatsss sorsolta ki a nyertest. Ezen kívül a poszterprezentációk készítői között is zajlott egy verseny, ennek eredményét szintén ekkor hirdették ki. Ezután jött, aminek jönnie kellett. Hagyomány, hogy a jelenlegi szervezők a hivatalos BOBCATSSS-zászlót átadják a következő szervezőbrigádnak. A BOBCATSSS 2012. évi szimpóziumát az amszterdami és a stuttgarti egyetem hallgatói együtt szervezik, a konferencia Amszterdamban lesz. A szervezők egy videóval is készültek, amely a következő egy évben folyamatosan reklámozni fogja a rendezvényt. A zászlóátadás után az amszterdami képviselő is köszöntötte a résztvevőket, végül az est zárásaként levetítették a szombathelyi konferencián készült képeket.

Annak ellenére, hogy mindenki tudta, vége az idei BOBCATSSS-nek, mindenki lázasan várta a záró vacsorát. Majdnem negyed órával a kezdés előtt jó nagy tömeg gyűlt össze az épület halljában (az is lehet, hogy mindenki nagyon éhes volt). Szépen díszített, finom ételekkel telirakott svédasztalok fogadtak minket, amelyek előtt a búcsúkoccintás után hamar kigyózó sorok alakultak ki. Ahogy az este éjszakába váltott, a tömeg kezdett átszivárogni a szomszédos A-klubba, amely időközben a rendezvény fő szórakozóhelye lett.

Egy utolsó beszélgetés, ígéretek a következő évre, viccelődés és ugratások jellemezték az estét. Majd mi is csatlakoztunk a búcsúzókhöz, és mint a mesékben, éjfélkor otthagytuk a barátokat. A szépítő háromórás alvás után útnak indultunk a

pályaudvarra. Rengeteg BOBCATSSS-essel futottunk össze, akik még csak akkor érkeztek vagy indultak vissza a szállásra, így újabb búcsúzások után és nehéz szívvel, de továbbálltunk. Hazafelé fáradtan és már egy kicsit megfázva bámultunk ki a vonatból, visszagondolkodva az eseményekre. A fehér szatyor ott pihent a bőrröndön, az egyik ülésen. Fáj a szívünk, hogy véget ért a konferencia, mert sok emberrel megismerkedtünk, rengeteg új dolgot hallhatunk, és mi is esélyt kaptunk, hogy kipróbáljuk magunkat. Am tudjuk, jövőre is lesz BOBCATSSS, igaz, kicsit messze, de talán oda is eljutunk.

Alpek Etelka Anna–Herkó Piroska–Horváth Alíz

Alapítás éve: 1936

A Magyar Könyvtárosok Egyesülete ezúton is köszönetet mond mindazoknak, akik 2009. évi adójuk egy százalékát az egyesület számára ajánlották fel!

Nekik köszönhetően a beérkezett 105 345,- Ft-ból ismét vendégül láthat az egyesület könyvtár szakos hallgatókat a 2011. évi vándorgyűlésen, Pécsen.

Kérjük a kollégákat, hogy 2010. évi adójuk egy százalékát ajánlják fel a Magyar Könyvtárosok Egyesületének – ezzel tegyék lehetővé, hogy minél több fiatal vehessen részt a továbbiakban is az MKE vándorgyűlésein, ahol a könyvtáros életről átfogó képet kapnak, elhivatottságukat megerősíthetik, a szakma pedig sokat nyer azzal, ha minél több fiatal elkötelezi magát e szép és nemes hivatás mellett!

A Magyar Könyvtárosok Egyesületének adószáma:

19000895–2–41
